

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., ve věci

navrhovatele: **M. S.**

proti
odpůrci: **Obec Staré Hradiště, IČ 00274305**
sídlem Hradecká 428, 533 52 Staré Hradiště

o návrhu, aby se při posouzení věci navrhovatele jako žalobce proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 2. 3. 2026, č. j. KUPA-20786/2025/128/OMSŘÚP/Fi-6, nepoužila část opatření obecné povahy – Územního plánu Staré Hradiště, vydaného usnesením Zastupitelstva obce Staré Hradiště ze dne 13. 11. 2019, účinného od 4. 12. 2019, v rozsahu vymezení plochy smíšené nezastavěného území – rekreační nepobytové – NSr na pozemku parc. č. X v k. ú. X,

takto:

- I. Návrh se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Navrhovatel jako žalobce (dále v textu i jako „navrhovatel“) v řízení vedeném pod sp. zn. 52 A 4/2026 se žalobou ze dne 16. 3. 2026 podanou u zdejšího krajského soudu podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/202 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2026, č. j. KUPA-20786/2025/128/OMSŘÚP/Fi-6, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí stavebního úřadu o zamítnutí žádosti o povolení záměru „Novostavba zahradního domu ve X“ na pozemku parc. č. X v k. ú. X.
2. Současně žalobce v této žalobě navrhl v části B, obsahující incidenční návrh, aby soud zrušil část Územního plánu Staré Hradiště v rozsahu, v němž je uvedený pozemek zařazen do plochy smíšené nezastavěného území – rekreační nepobytové – NSr.
3. Žalobce v incidenčním návrhu namítá zejména nepřiměřený zásah do vlastnického práva, nedostatek individualizovaného odůvodnění širší pásu NSr v místě jeho pozemku, nerovné zacházení oproti jiným částem obce a nepřípustnost toho, aby soukromý pozemek plnil funkci veřejného prostranství bez náhrady. Ve vztahu k žalobě dále tvrdí, že správní orgány vyložily regulativy plochy NSr nepřiměřeně restriktivně a bez řádného posouzení proporcionality.
4. Odpůrce navrhl zamítnutí incidenčního návrhu. Odpůrce odkázal na odůvodnění územního plánu a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2019, č. j. 2 As 139/2018-23, jenž se týkal téhož územního plánu a obdobných námitek.

II. K povaze incidenčního návrhu

5. Soud předně vymezil procesní povahu návrhu uplatněného spolu se žalobou. Podle ust. § 101a odst. 1 s. ř. s. ten, kdo je oprávněn ve věci, v níž bylo opatření obecné povahy užito, podat žalobu ve správním soudnictví, může současně s takovou žalobou navrhnout zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části. Jsou-li však žaloba nebo jiný návrh podávány po uplynutí lhůty podle ust. § 101b odst. 1 s. ř. s., může navrhnout pouze, aby soud rozhodl, že se takové opatření obecné povahy nebo jeho část v této věci nepoužijí, pokud by jinak byly dány důvody pro jejich zrušení.
6. Napadený územní plán nabyl účinnosti dne 4. 12. 2019. Žaloba i s ní spojený incidenční návrh byly podány až v roce 2026, tedy zjevně po uplynutí jednorocní lhůty podle ust. § 101b odst. 1 s. ř. s. V takových procesních souvislostech již žalobce nemůže úspěšně požadovat zrušení části opatření obecné povahy s účinky *erga omnes*; může se domáhat toliko toho, aby se napadená část územního plánu v jeho věci nepoužila.
7. Ačkoli žalobce v petitu formálně požaduje zrušení části opatření obecné povahy, soud posoudil tento procesní úkon podle jeho obsahu. S ohledem na ust. § 101a odst. 1 větu druhou s. ř. s. proto soud incidenční návrh vyloučil k samostatnému projednání v řízení vedeném pod sp.zn. 52 A 25/2026 usnesením ze dne 24. 3. 2026, č.j. 52 A 24/2026-10, a návrh projednal jako návrh na nepoužití napadené části územního plánu v této konkrétní věci.
8. Z povahy incidenčního přezkumu zároveň plyne, že nejde o abstraktní kontrolu územního plánu oddělenou od projednávání žaloby. Posouzení zákonnosti napadené části opatření obecné povahy slouží toliko jako předběžná otázka pro rozhodnutí o žalobě proti individuálnímu správnímu aktu. Jen pokud by soud dospěl k závěru, že by jinak byly dány důvody pro zrušení napadené části opatření obecné povahy, vyslovil by její nepoužití v této věci a tento závěr by se promítl do přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí. Neshledá-li

takové důvody, opatření obecné povahy se v projednávané věci použije a soud z něho při přezkumu správního rozhodnutí vychází.

III. Relevantní obsah územního plánu

9. Z textové části Územního plánu Staré Hradiště plyne, že zastavitelné plochy jsou navrhovány v přímé návaznosti na zastavěné území a uzavírají současnou urbanistickou strukturu obce v okrajových částech a prolukách. Územní plán zároveň neumožňuje vytváření nových samot v území.
10. V části věnované občanskému vybavení a veřejným prostranstvím územní plán uvádí, že funkci veřejného prostranství pro lokality ZB1 až ZB3 bude plnit prostor jižně Brozanského potoka, funkčně zařazený do nezastavitelného území – plochy smíšené nezastavěného území – rekreační nepobytové – NSr. Toto veřejné prostranství má sloužit i pro rozsáhlé stabilizované plochy bydlení, které nemají dostatečné prostory pro veřejné prostranství; celková plocha má činit nejméně 15 000 m².
11. V části věnované urbanistické koncepci je dále výslovně uvedeno, že ve Starém Hradišti je v lokalitách ZB1 a ZB2 kladen důraz na ochranu a rozvoj veřejných funkcí a zachování pohody bydlení a že prostor jižně Brozanského potoka je zařazen do ploch nezastavitelných (NSr), které budou sloužit obyvatelům Starého Hradiště jako veřejná prostranství.
12. Podle regulativů pro plochu NSr jde o plochy nezastavěného území s rekreační funkcí nepobytového charakteru. Přípustné jsou zejména plochy krajinné zeleně, pozemky orné půdy, trvalých travních porostů, sady, zahrady, vodní plochy a toky, liniové nebo plošné porosty pro ekologickou stabilizaci krajiny, cesty zajišťující prostupnost krajiny, stezky pro pěší a cyklisty, stavby a zařízení veřejné technické infrastruktury a protipovodňová, protierozní a revitalizační opatření. Podmíněně přípustné jsou stavby a opatření zlepšující podmínky využití území pro účely rekreace a cestovního ruchu, drobný mobiliář v přírodě blízkém provedení a drobná myslivecká zařízení, a to za podmínky, že neznemožní obhospodařování pozemků. Naopak nepřipustné jsou mimo jiné rekreační objekty pobytového charakteru a další stavby nesouvisející s hlavním, přípustným a podmíněně přípustným využitím.

IV. Posouzení incidenčního návrhu a obecná východiska k územním plánům

13. Soud přezkoumal incidenční návrh žalobce (dále jen „navrhovatel“) v mezích návrhových bodů (§ 101d odst. 1 s. ř. s.) a vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného opatření obecné povahy (§ 101b odst. 4 s. ř. s.). Návrh však není důvodný.
14. Vlastník nemá veřejné subjektivní právo na to, aby jeho pozemek byl v územním plánu zařazen do jím preferovaného funkčního využití, natož aby byl bez dalšího zařazen mezi plochy zastavitelné. Územní plánování je výrazem samosprávné a odborné úvahy obce, jejíž zákonnost soud přezkouvává zdrženlivě; soud nenahrazuje urbanistickou volbu odpůrce svou vlastní představou vhodnějšího řešení.
15. Zásah do vlastnického práva prostřednictvím územního plánu však musí obstát v testu proporcionality, tedy musí sledovat legitimní cíl, být způsobilý jej naplnit, být potřebný a přiměřený v užším smyslu.

16. Územní plán je právním institutem upraveným ve stavebním zákonu (v dané věci byl aplikován zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v platném znění, dále jen „stavební zákon“) a je dokumentem stanovujícím základní koncepci rozvoje obce. Územní plán je vydáván formou tzv. opatření obecné povahy, tedy správním aktem ovlivňujícím život konkrétně určených osob na území, pro které byl zpracován. Základním účelem územního plánu je regulace možných způsobů využití určitého území, přičemž je nesporné, že územní plán vždy nepřímě zasahuje do vlastnického práva těch, jejichž nemovitosti tomuto nástroji právní regulace podléhají, protože dotyční vlastníci mohou své vlastnické právo vykonávat pouze v mezích přípustných podle územního plánu. Předně to znamená, že jsou omezeni v tom, co se svým pozemkem či stavbou do budoucna mohou činit, na přípustné varianty využití jejich nemovitostí, jež vyplývají z územního plánu. V tomto smyslu může územní plán představovat zásadní omezení ústavně zaručeného práva vlastnit majetek (čl. 11 Listiny základních práv a svobod). Zásahy do vlastnického práva proto musí mít zásadně výjimečnou povahu, musí být prováděny z ústavně legitimních důvodů a jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucím ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a vyloučením libovůle a být činěny na základě zákona. Jedná-li se o zásahy, jejichž citelnost přesahuje míru, kterou je vlastník bez větších obtíží a bez významnějšího dotčení podstaty jeho vlastnického práva schopen snášet, nastupuje ústavní povinnost veřejné moci zajistit dotčenému vlastníku adekvátní náhradu (čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod), a to z veřejných prostředků nebo z prostředků toho, v jehož prospěch je zásah do vlastnictví proveden (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č.j. 1 Ao 1/2009-120). Omezení v podobě územního plánu je v obecné rovině uvedené podmínky schopno zpravidla splňovat. Předně má v principu legitimní důvody – územní plánování je prostředkem k harmonizaci poměrů na území jím regulovaném a umožňuje sladit veřejný zájem (včetně veřejného zájmu přesahujícího dimenze regulovaného území) s individuálními zájmy týkajícími se daného území. Znamená to, že vlastníci dotčení územním plánováním jsou zásadně povinni – za předpokladu, že i další shora uvedené podmínky budou splněny – strpět i bez svého souhlasu omezení, která pro ně vyplývají z územního plánu, nepřesáhnou-li určitou míru, v rámci níž lze taková omezení po každém vlastníku bez dalšího spravedlivě požadovat (spravedlivou míru). Jaká míra to bude, je nutno posoudit vždy v konkrétním případě s přihlédnutím k rozhodným okolnostem. V některých případech dosažení ústavně legitimních a zákonem stanovených cílů územního plánování nebude možno dosáhnout způsobem, který by se každého jednotlivého z vlastníků pozemků a staveb na územním plánem regulovaném území dotkl toliko ve spravedlivé míře; v takovém případě je přípustný i zásah přesahující tuto míru, přičemž ani zde k jeho provedení není nutný souhlas dotčeného vlastníka. Přípustnost takového zásahu i proti vůli vlastníka je dána jeho ústavně legitimním a zákonem stanoveným cílem a splněním dalších podmínek, jejichž komplex lze souhrnně označit za zásadu subsidiarity a minimalizace takového zásahu. Pokud však omezení daná územním plánem či jeho změnou zasáhnou – samozřejmě opět jen za předpokladu, že i další shora uvedené podmínky tohoto zásahu budou splněny – vlastníka ve větší než spravedlivé míře, je na místě uvažovat o mechanismu poskytnutí náhrady za takové omezení. Územním plánem může dojít k omezení vlastníka pozemků či staveb v území regulovaném tímto plánem ve větší než spravedlivé míře, a to i bez jeho souhlasu, avšak otázku kompenzace za to nutno řešit mimo rámec procesu tvorby tohoto územního plánu (jeho změny), přičemž uvedenou náhradu by bylo možné přiznat na základě přímé aplikace čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod za přiměřeného užití ust. § 102

stavebního zákona, a to včetně i ustanovení o subjektech povinných k výplatě náhrad, o lhůtách a procedurách k jejich poskytnutí a o soudní ochraně. S uvedenými závěry, obsaženými ve zmíněném usnesení rozšířeného senátu NSS, se podepsaný soud plně ztotožňuje. Zároveň ale je nutné konstatovat, že v souladu se změnou právní úpravy týkající se rozhodování soudu o návrzích na zrušení opatření obecné povahy, účinné od 1. 1. 2012, musí soud vycházet pouze z rozsahu a zejména pak z důvodů návrhu.

17. Podle ustálené judikatury správních soudů dochází při územním plánování k vážení zájmů soukromých i veřejných a výsledkem toho procesu musí být (logicky) rozhodnutí o upřednostnění některých zájmů před jinými. Řešení zvolené územním plánem tedy může legitimně omezit (a často omezuje) výkon vlastnického práva vlastníků dotčených nemovitostí, přičemž rozhodnutí o distribuci zátěže v rámci určitého území je politickým rozhodnutím konkrétního zastupitelského orgánu a je projevem ústavně garantovaného práva na samosprávu. Toto oprávnění však není bezbřehé, neboť existují zákonem stanovené podmínky a omezení a v rovině obecné také omezení plynoucí z ústavního pořádku (požadavek rovného zacházení, předvídatelnosti právní regulace, minimalizace zásahů do individuálních práv fyzických a právnických osob, dodržování principu proporcionality atd.). V tomto smyslu se vyjádřil Nejvyšší správní soud již například v odůvodnění rozsudku ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 3/2007–73, kde uvedl, že v případě územního plánování jde vždy „o vyvážení zájmů vlastníků dotčených pozemků s ohledem na veřejný zájem, kterým je v nejširším slova smyslu zájem na harmonickém využití území. Tato harmonie může mít nescíslně podob a ve své podstatě nebude volba konkrétní podoby využití určitého území výsledkem ničeho jiného než určité politické procedury v podobě schvalování územního plánu, v níž je vůle politické jednotky, která o něm rozhoduje, omezena, a to nikoli nevýznamně, požadavkem nevybočení z určitých věcných (urbanistických, ekologických, ekonomických a dalších) mantinelů daných zákonnými pravidly územního plánování. Uvnitř těchto mantinelů však zůstává vcelku široký prostor pro autonomní rozhodování příslušné politické jednotky. Jinak řečeno – není úkolem soudu stanovovat, jakým způsobem má být určité území využito; jeho úkolem je sledovat, zda příslušná politická jednotka (obec) se při tvorbě územního plánu pohybovala ve shora popsanych mantinelech. Bylo-li tomu tak, je každá varianta využití území, která se takto 'vejde' do mantinelů územního plánování, akceptovatelná a soud není oprávněn politické jednotce vnucovat variantu jinou. Soud brání jednotlivce (a tím zprostředkovaně i celé politické společnosti) před excesy v územním plánování a nedodržením zákonných mantinelů, avšak není jeho úkolem sám územní plány dotvářet.“ Obdobně v odůvodnění rozsudku ze dne 27. 7. 2010, č. j. 6 Ao 2/2010–102, Nejvyšší správní soud uvedl, že „výsledné funkční a prostorové uspořádání území musí vždy představovat rozumný kompromis a vyváženost mezi jednotlivými veřejnými zájmy navzájem, ale i mezi veřejnými zájmy na straně jedné a soukromými zájmy na straně druhé. Jak již bylo uvedeno, řešení zvolené územním plánem může legitimně omezit výkon vlastnického práva vlastníků dotčených nemovitostí (popř. též výkon dalších práv s těmito nemovitostmi spojených - např. práva na svobodné podnikání) a není-li zjištěno, že jde o řešení nezákonné či excesivní, soud se k vhodnosti a účelnosti takového postupu nevyjadřuje.“
18. Soud se při posuzování návrhů na zrušení územního plánu musí řídit zásadou zdrženlivosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č.j. 2 Ao 2/2007–73, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1462/2008). Územně plánovací opatření obecné povahy může soud zrušit, jen pokud byl zákon porušen v nezanedbatelné míře, respektive v intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného řízení a opatření jako celku (bod 114. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2011, č.j.

6 Ao 6/2010-103, publikovaného ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 2552/2012; bod 25. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2023, č.j. 4 As 254/2021-47 a judikatura tam citovaná; a mnoho dalších). Podmínkou zákonnosti územního plánu je, že veškerá z něj plynoucí omezení vlastnických a jiných věcných práv mají ústavně legitimní důvody opřené o zákonné cíle a jsou činěna jen v nezbytně nutné míře, nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačně a s vyloučením libovůle (bod 52. usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č.j. 1 Ao 1/2009-120, publikovaného ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1910/2009, a na něj navazující četná judikatura). A nyní již soud uvede konkrétní argumentaci k návrhu.

19. Pokud jde o legitimní cíl, soud jej v projednávané věci shledává. Z textové části územního plánu je patrné, že vymezení pásu NSr jižně Brozanského potoka sleduje současně několik veřejných zájmů: zachování nezastavitelného prostoru při vodoteči, prostupnosti krajiny, rekreační nepobytové funkce území, ochranu a rozvoj veřejných funkcí pro přilehlé obytné lokality a vytvoření přirozeného přechodu zástavby do volné krajiny. To odpovídá úkolům územního plánování podle ust. § 19 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, zejména požadavku stanovovat urbanistické, architektonické a estetické požadavky na využívání území a na řešení veřejných prostranství. Současně nelze přehlédnout ani požadavek ust. § 7 vyhlášky č. 501/2006 Sb., podle něhož se pro zastavitelné plochy bydlení vymezují související plochy veřejných prostranství.
20. Zvolený prostředek je rovněž vhodný. Zařazení území do plochy NSr je způsobilé bránit jeho zastavění soukromými objekty, zachovat otevřený pás podél Brozanského potoka, umožnit prostupnost krajiny a současně zachovat rekreační a veřejnou funkci území pro přilehlé lokality bydlení. Jinými slovy, regulace je způsobilá sledované cíle fakticky naplnit.
21. Naplněn je i požadavek potřebnosti. Navrhovatel sice poukazuje na to, že v jiných částech obce je pás nezastavitelného území užší, tím však neprokazuje existenci jiného, stejně účinného a současně šetrnějšího řešení právě pro dotčenou lokalitu. Jednotlivé části obce mají odlišnou polohu, návaznosti, urbanistické vazby i funkci v rámci celkové koncepce. Soud nemůže na místo odpůrce konstruovat alternativní urbanistické řešení a přezkum proměnit v soutěž různých plánovacích koncepcí. Rozhodné je, zda řešení zvolené odpůrcem vybočuje z mezí racionální úvahy; což krajský soud neshledal.
22. Regulace ob stojí i v posledním kroku testu, tedy v přiměřenosti v užším smyslu. Pozemek navrhovatele sice není určen k zastavění zahradním domem ani jiným obdobným soukromým objektem, avšak jeho využití není vyloučeno absolutně. Územní plán zde připouští řadu forem nezastavěného využití odpovídajících charakteru území, včetně krajinné zeleně, zahrad, stezek, technické infrastruktury či drobných opatření zlepšujících podmínky nepobytové rekreace. Pozemek navíc nebyl vymezen jako samostatná plocha veřejných prostranství typu PV nebo ZV a napadená regulace bezprostředně nezakládá obecné užívání v rozsahu veřejnoprávního institutu veřejného prostranství. Omezení vlastnického práva proto nedosahuje intenzity, která by činila zachovanou urbanistickou a krajinnotvornou funkci území ve vztahu k navrhovateli nepřiměřenou.
23. Soud proto nepřisvědčil námitce, že by napadená regulace vedla k faktickému vyprázdnění vlastnického práva nebo k přenesení nepřiměřeného veřejného břemene výlučně na navrhovatele.

24. Ani námitka nedostatečného odůvodnění neobstojí. Je pravda, že textová část územního plánu neobsahuje samostatnou parcelní úvahu ke každému jednotlivému pozemku v pásu NSr. To však při koncepční povaze územního plánu nelze bez dalšího požadovat. Rozhodné je, zda jsou seznatelné důvody pro vymezení dotčeného území jako celku, přičemž ty v daném případě seznatelné jsou.
25. Odpůrce v odůvodnění územního plánu vysvětlil, že pás jižně Brozanského potoka má sloužit jako nezastavitelný prostor s rekreační nepobytovou funkcí a zároveň jako zázemí veřejných funkcí pro lokality ZB1 až ZB3 a pro okolní obytné plochy. Z urbanistického hlediska jde o přechodový a stabilizační prvek mezi obytnou zástavbou a volnou krajinou. To je odůvodnění, které je vzhledem ke koncepční povaze územního plánu dostatečné.
26. Navrhované srovnání s jinými částmi obce samo o sobě neprokazuje nerovné zacházení. Samotná okolnost, že šíře pásu NSr není ve všech částech obce stejná, neznámá nezákonnost. Navrhovatel neprokázal, že by odpůrce bez rozumného důvodu uložil právě jemu kvalifikovaně odlišné a excesivní břemeno.
27. Pro nyní projednávanou věc je navíc podstatné, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 1. 2019, č. j. 2 As 139/2018-23, přezkoumával tentýž územní plán a zabýval se právě námitkami směřujícími proti vymezení plochy NSr jižně Brozanského potoka.
28. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku vyšel z toho, že skutečnost, že územní plán přisuzuje ploše NSr funkci veřejného prostranství pro lokality ZB1 až ZB3, sama o sobě neznámá, že by šlo o veřejné prostranství formálně vymezené podle příslušné funkční plochy. Dále aproboval závěr, že vymezení klidového pásu není nahodilé ani účelové, nýbrž souvisí s funkcí území při Brozanském potoce a s urbanistickou koncepcí obce.
29. Nejvyšší správní soud zároveň zdůraznil, že vymezení zastavitelných a nezastavitelných ploch je odbornou a samosprávnou volbou obce, do níž soud zasahuje jen tehdy, je-li řešení projevem libovůle, diskriminace nebo jiného rozporu se zákonem. Takové pochybení neshledal a kasační stížnost zamítl.
30. Ačkoliv nynější navrhovatel není totožný s účastníkem předchozí věci a nynější incidenční návrh se týká konkrétně pozemku parc. č. X, závěry citovaného rozsudku jsou pro posouzení nynější věci významně příléhavé a přesvědčivě uplatnitelné. Uplatněné námitky se s dříve posuzovanými výhradami v podstatné míře překrývají a soud neshledal důvod se od právního názoru Nejvyššího správního soudu odchýlit, neboť se s ním zcela ztotožňuje.

V. Závěr a náklady řízení

31. Protože návrh důvodný nebyl, musel jej krajský soud zamítnout (§ 101d odst. 2 s.ř.s.).
32. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. Navrhovatel ve věci úspěch neměl, odpůrci náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 10. června 2026

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce